

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Oulíkové, soudkyně Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové a soudce Mgr. Miroslava Makajeva ve věci

žalobkyně: **K. Č.**

bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Petrem Jahodářem

sídlem Za Kajetánkou 1281/12, Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**

se sídlem Zborovská 11, Praha

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

M. V.

X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2022, č. j. 080065/2022/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a pana R. Č. a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu Líbeznice (dále též jen „stavební úřad“) ze dne 27. 12. 2021, č. j. 5991/21/Dpo, jímž byl schválen osobě zúčastněné na řízení (dále též „stavebník“) stavební záměr nazvaný *„Rodinný dům, vodovodní a STL přípojka, vnější část vnitřního vodovodu a kanalizace, elektrické a plynové odběrní zařízení, systém dešťové kanalizace, zpevněné plochy, dělicí plotová stěna“* a udělena výjimka z vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, pro stavbu na pozemku parc. č. XA, XB, XC, XD, vše v katastrálním území X (pozn. soudu: všechna v textu uváděná parcelní čísla se vztahují k pozemkům nacházejícím se v tomto katastrálním území).

Obsah žaloby

2. Žalobkyně namítla, že byla stavebním úřadem uvedena v omyl co do obsahu spisového materiálu ve vedeném společném územním a stavebním řízení. Popsala průběh komunikace se stavebním úřadem a uvedla, že byla uvedena v omyl o skutečném charakteru stavebního záměru, jelikož byla ujišťována, že podklady předložené v řízení o povolení výjimky vedeném pod sp. zn. 2478/21/SÚ jsou shodné s podklady předloženými ve společném územním a stavebním řízení a tento stav byl umocněn tím, že jí na stavebním úřadě nepředložili celý obsah spisového materiálu. Z tohoto důvodu tak žalobkyně při formulaci nejen svých námitek, ale také odvolání vycházela z odlišných podkladů, které neodpovídaly spisovému materiálu. Tímto postupem jí stavební úřad zamezil řádně uplatňovat svá zákonná práva efektivně se bránit proti požadavkům stavebníka uvedeným ve stavebním záměru.
3. Žalobkyně dále namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Uvedla, že se žalovaný nevypořádal s jejími námitkami týkajícími se snížení tržní hodnoty pozemku parc. č. st. XA, zastínění, zhoršení kvality prostřední, zásahu do soukromí a obtěžování pohledem. Rovněž namítla, že nebylo zohledněno probíhající řízení o vydání dodatečného povolení pro stavební úpravy rodinného domu č.p. XB ve vlastnictví žalobkyně. Konečně polemizovala i s dílčími formulacemi napadeného rozhodnutí.

Obsah vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že stavební záměr je situován na pozemku, který je poměrně úzký a zároveň je silně omezen původní zástavbou, a to zejména zástavbou žalobkyně, jež má svou stavbu umístěnou po celé délce společné hranice. Dále uvedl, že mezera mezi stavebním záměrem a domem žalobkyně je pro údržbu dostatečná. Pokud jde o otázku narušení soukromí, žalovaný uvedl, že směrem ke stavebním pozemkům má žalobkyně pouze okno z kuchyně, které však bylo provedeno bez řádného povolení a nemůže být tedy pro posouzení věci relevantní.

Obsah doplňujícího vyjádření žalobkyně

5. Ve vyjádření ze dne 27. 8. 2024 žalobkyně (kromě návrhu na vydání předběžného opatření) uvedla, že přestože stavebník předložil ke stavebnímu záměru novou a pozměněnou stavební dokumentaci (tedy dokumentaci odlišnou od té předložené v řízení o udělení výjimky vedeném pod sp. zn. 2478/21/SÚ), původně udělené souhlasy a stanoviska neaktualizoval a tyto vycházejí z původní dokumentace, tedy dokumentace neaktuální a nedopovídající aktuálnímu stavebnímu záměru. Tyto souhlasy proto nemohou být dostatečným podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Dále žalobkyně namítla zásah do svého soukromí, překročení maximální míry zastavěnosti a absenci zajištění připojení elektrické energie k rodinnému domu, resp. to, že toto připojení je vedeno neoprávněně přes její pozemek žalobkyně.

Obsah vyjádření stavebníka

6. Ve vyjádření ze dne 12. 10. 2022 stavebník uvedl, že původní objekt na stavebních pozemcích stavebníka přiléhal přímo k rodinnému domu žalobkyně. Vzhledem k tomu, že je nyní mezi oběma domy mezera, se možnost provádět údržbu rodinného domu žalobkyně naopak zlepšila. Dále uvedl, že jediný, kdo zasahuje do soukromí na sousedním pozemku, je sama žalobkyně, a to díky „načerno“ zbudovanému oknu.

Ústní jednání

7. Během ústního jednání účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.
8. Soud při jednání provedl důkaz obsahem spisu sp. zn. 2478/21/SÚ, přičemž konstatoval, že porovnáním výkresů předložených v tomto řízení s výkresy předloženými v projednávané věci bylo zjištěno, že se nejedná o totožné výkresy. Dále provedl důkaz stížností žalobkyně na postup stavebního úřadu ze dne 18. 7. 2022. Konečně soud provedl důkaz náhledem na server www.mapy.cz, konkrétně na zobrazení ulice B. v obci H. s promítnutými hranicemi pozemků dle katastru nemovitostí.
9. Soud při jednání neprováděl dokazování účastnickou výpovědí žalobkyně ani svědeckou výpovědí pracovnice stavebního úřadu, jelikož otázka, v jakém rozsahu bylo žalobkyni umožněno nahlédnout do spisu, není z níže uvedených důvodů pro posouzení věci podstatná. Soud rovněž neprovedl důkazy navržené ve vyjádření žalobkyně ze dne 27. 8. 2024, jelikož dílem (v části VI tohoto vyjádření) směřují k osvědčení skutečností rozhodných pro vydání předběžného opatření (o němž bylo rozhodnuto samostatným usnesením), dílem (v částech III – V vyjádření) směřují k prokázání tvrzení uplatněných v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s., přičemž řada z nich směřuje současně k prokázání tvrzení o skutečnostech, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí a nejsou tak dle § 75 odst. 1 s. ř. s. pro posouzení věci relevantní (např. návrhy směřující k prokázání tvrzení o sledování a odposlouchávání žalobkyně).

Splnění procesních podmínek

10. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná.
11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

12. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Obsah správního spisu

13. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 29. 9. 2021 podal stavebník žádost o schválení stavebního záměru uvedeného v bodě 1 rozsudku a současně požádal o povolení výjimky z odstupových vzdáleností.
14. Dne 27. 12. 2021 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým povolil výjimku z odstupových vzdáleností a schválil stavební záměr. V odůvodnění k otázce odstupových vzdáleností uvedl, že s přihlédnutím k charakteru území, jeho členění a zástavbě, ke tvaru a rozměrům dotčeného pozemku i pozemků sousedních, se v projednávané věci jedná o zvlášť stísňené územní podmínky. Rovněž zdůraznil, že na hranici pozemku je umístěn rodinný dům žalobkyně, který směrem ke stavebnímu pozemku nemá okna z obytné místnosti. V otázce zastínění vycházel stavební úřad z předložené studie zastínění s tím, že žádné nepřiměřené zastínění neshledal. Stavební úřad rovněž uvedl, že vzdálenost cca 1,3 m je pro údržbu rodinného domu žalobkyně běžnými technologiemi a postupy dostatečná.
15. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně (spolu s R. Č.) odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Posouzení žaloby soudem

16. Soud předesílá, že podle § 71 odst. 2 s. ř. s. lze nové žalobní body uplatnit pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobkyně v této lhůtě uplatnila pouze dva žalobní body „formální“ povahy – porušení svých procesních práv v otázce nahlížení do spisu (část III žaloby) a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (část IV žaloby). Teprve ve vyjádření ze dne 27. 8. 2024 žalobkyně namítla neaktuálnost, resp. nepoužitelnost stanovisek dotčených orgánů kvůli změnám v projektové dokumentaci (část II vyjádření), nepřiměřenost zásahu do jejího soukromí (část III vyjádření), překročení maximální míry zastavěnosti (část IV vyjádření) a otázku vedení přípojky elektrické energie (část V vyjádření). Jelikož tyto argumenty žalobkyně neuplatnila ve lhůtě pro podání žaloby, jedná se o žalobní body opožděné a soud se k nim proto nemůže vyjadřovat. Soud se tedy zabýval pouze námitkami uplatněnými v samotné žalobě.
17. Žalobkyně předně namítla, že v důsledku vadného postupu stavebního úřadu došlo k porušení jejích práv, neboť se nemohla efektivně bránit proti stavebnímu záměru. Tato námitka není důvodná.
18. Soud v obecné rovině předesílá, že pokud účastníkovi není umožněno seznámit se s kompletní spisovou dokumentací, jedná se o porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Zároveň však toto porušení nemá automaticky za následek zrušení napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud došel v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, k závěru, že „zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo“. V rozsudku ze dne 15. 3. 2024, č. j. 5 As 342/2022-35, k tomu Nejvyšší správní soud doplnil, že „pro úspěšnost námítky nemožnosti se seznámit s podklady a vyjádřit se

k nim je nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78, nebo ze dne 31. 8. 2015, č. j. 8 As 149/2014-68)“.

19. V projednávané věci má soud za to, že z podané žaloby není zřejmé, že by namítané pochybení stavebního úřadu mohlo mít nějaký vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně pouze argumentuje, že jelikož podklady pro rozhodnutí správního orgánu (projektová dokumentace) nebyly zcela shodné s těmi, se kterými se seznámila v rámci řízení o povolení výjimky vedeném pod sp. zn. 2478/21/SÚ (o čemž byla mylně informována), nemohla tyto nové podklady zohlednit při formulaci svých podání ve stavebním řízení. Žalobkyně nicméně neuvedla, v čem byly podklady rozdílné ani jaké námitky by bývala byla vznesla, pakliže by znala „aktualizované“ podklady pro rozhodnutí správních orgánů. Rovněž podaná žaloba je vedena toliko ve formální rovině a žádné věcné námitky proti stavebnímu záměru neobsahuje. Jelikož se žalobkyně o tvrzeném rozporu mezi podklady (dle svých vlastních tvrzení obsažených ve stížnosti na postup stavebního úřadu) dozvěděla současně s doručením napadeného rozhodnutí (byť na skutečnost, že při formulaci námitek vychází z neaktuálních podkladů, byla upozorněna již v potvrzujícím závazném stanovisku nadřízeného orgánu územního plánování, jež jí bylo doručeno dne 2. 6. 2022), měla ve lhůtě pro podání žaloby dostatek času a prostoru, aby se seznámila s kompletním spisovým materiálem a nejpozději v žalobě uvedla, s jakými podklady jí nebylo umožněno se seznámit a v čem se toto pochybení negativně projevilo na její argumentaci v průběhu správního řízení. Žalobkyně však nic takového neučinila a není úlohou soudu za ni porovnávat dokumentaci předloženou v rámci řízení o povolení výjimky vedeném pod sp. zn. 2478/21/SÚ s dokumentací předloženou v projednávané věci a spekulovat, zda by případné rozdíly mohly mít nějaký vliv na kvalitu jejích námitek. Toliko nad rámec výše uvedeného soud dodává, že náhledem na výkresy předložené v obou řízeních zjistil, že nejviditelnějším rozdílem je **redukce** zpevněných ploch (omezení chodníku) v projektové dokumentaci pro stavební řízení, což je změna, která do práv žalobkyně může i s přihlédnutím k argumentaci, kterou v rámci správního řízení uplatňovala (brojila proti velkému rozsahu zpevněných ploch) negativně zasáhnout jen stěží.
20. Soud tedy shrnuje, že vzhledem k obecnosti žalobní argumentace nemá žádného důvodu se domnívat, že by tvrzené porušení procesních práv žalobkyně mohlo mít jakýkoli vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z toho důvodu se pro nadbytečnost nezabýval otázkou, zda k namítanému pochybení reálně došlo.
21. Žalobkyně dále namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že „[f]unkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Obdobně z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že „[n]evypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost

rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Může to však způsobit i nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Jak však konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, „[n]epřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí“. Srovnej též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018-21.

22. Pokud žalobkyně zpochybňuje tvrzení žalovaného, že „[s]tavba je navržena v místě původního rodinného domu č.p. X“, pak soudu není zřejmé, v čem žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost či nezákonnost této formulace – ostatně poloha jak stávající, tak bývalé stavby není mezi účastníky sporná a soud nemá žádné pochybnosti o tom, že skutkový stav, pokud jde o polohu staveb, byl zjištěn dostatečně. Pokud snad žalobkyně interpretuje shora uvedený výrok tím způsobem, že žalovaný má za to, že stavební záměr je prostorově shodný s předchozí stavbou, pak soud konstatuje, že nic nesvědčí tomu, že by žalovaný k takovému závěru dospěl. Soud proto nepokládá tento komentář žalobkyně za samostatný žalobní bod, ale toliko za doplňující poznámku související zejména s otázkou údržby stavby (k té viz níže).
23. Pokud žalobkyně označila argumentaci žalovaného, že umístování staveb při hranici pozemků je pro danou oblast charakteristické, za zavádějící, své tvrzení dostatečně nerozvedla – uvedla pouze, že „z náhledu přes server MAPY.CZ zjistíme, že v ulici B. se na hranici pozemků nachází jen několik málo staveb, když kromě rodinného domu žalobkyně se jedná v zásadě o 3-4 okolní stavby“, nicméně nic bližšího neuvádí a ani sama netvrdí, že by umístování staveb na hranici pozemku v dané lokalitě obvyklé nebylo. Zároveň soud uvádí, že provedeným dokazováním zjistil, že pozemky v ulici B. v H. jsou často poměrně úzké a umístování staveb na samou hranici sousedního pozemku nebo do její těsné blízkosti není v dané lokalitě nikterak výjimečné. Závěry žalovaného tedy dle názoru soudu nejsou nijak zavádějící, naopak velmi přesně popisují stav dané lokality, a zejména ulice B., na níž žalobkyně poukazovala. Navíc soud dodává, že stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí (str. 11) uvedl řadu konkrétních pozemků v dané lokalitě, kde se stavby nachází buď na samé hranici pozemku, nebo v její těsné blízkosti, přičemž žalobkyně s tímto výčtem nijak věcně nepolemizuje.
24. Jde-li o otázku údržby rodinného domu žalobkyně, pak soud konstatuje, že argumentaci žalovaného, že odstupová vzdálenost cca 1,3 m je pro údržbu rodinného domu žalobkyně dostatečná, pokládá za logickou, podloženou obecnou zkušeností a zcela přezkoumatelnou.

Vyčítá-li žalobkyně žalovanému formulaci, že „*pro údržbu části domu č. p. X se nic nezměnilo*“, soud zdůrazňuje, že žalobkyně vytrhává jednotlivé části napadeného rozhodnutí z kontextu. Žalovaný v příslušné pasáži odůvodnění uvedl, že „*prostor k údržbě navrhované stavby a mezi sousedním domem č. p. X je dostatečný, resp. pro údržbu části domu č. p. X se nic nezměnilo*“ a následně popisuje, proč pokládá vzdálenost mezi stavbami cca 1,3 m za dostatečnou. Zároveň nelze přehlédnout, že argumentace žalobkyně je značně obecná – žalobkyně sice tvrdí, že „*je zcela zjevné, že možnost Žalobkyně provádět údržbu svého rodinného domu se změnila, a to výrazně negativně*“, nicméně vůbec neuvádí (a neuváděla ani v odvolání), v čem by měla být údržba jejího domu nepřiměřeně komplikovaná a argumentací žalovaného ohledně údržby nijak nepolemizuje – zároveň lze dodat, že to byla žalobkyně, která umístila svůj dům na samou hranici pozemku a nemohla čekat, že její soused nebude stavebně aktivní. Ze stejného důvodu není ani důvodná námitka, že se žalovaný nezabýval argumentací ohledně vlivu přesahu střechy a okapu (bod 42 odvolání) – žalovaný zaujal celkový závěr, že prostor pro údržbu rodinného domu žalobkyně bude dostatečný, přičemž žalobkyně sama v podané žalobě neuvedla, v čem by prostor pro údržbu dostatečný být neměl.

25. Jde-li pak o otázku snížení tržní hodnoty pozemku a zásahu do soukromí, má soud za to, že žalovaný vysvětlil, proč tyto námitky nepokládá za důvodné. Spatřuje-li žalobkyně rozpor v tom, zda žalovaný označuje námitky žalobkyně za „*naprosto irelevantní*“, nebo zda je označuje za „*nedoložené a nedůvodné*“, pak soud zde rozpor nevidí. Z napadeného rozhodnutí jako celku je patrné, že žalovaný nepokládal námitky žalobkyně za např. jdoucí mimo předmět řízení či za námitky očividně nesmyslné. Slovo „*irelevantní*“ je tak v kontextu napadeného rozhodnutí nutno chápat pouze jako expresivnější vyjádření žalovaného o nedůvodnosti daných námitek. Pro úplnost soud dodává, že žalovaný se danými námitkami v napadeném rozhodnutí věcně zabýval, když poukázal na to, že rodinný dům žalobkyně je směrem ke stavebním pozemkům orientován v celé délce stěnou, která nemá žádné legální stavební otvory. Vzhledem k tomu měl žalovaný za to, že ve vztahu k žalobkyni nemůže stavebním záměrem ke zhoršení kvality prostředí a ochraně soukromí vůbec dojít. Takový závěr má soud za plně přezkoumatelný. Zároveň žalovaný vysvětlil, proč při svém posouzení nepřihlédl k reálně existujícímu kuchyňskému oknu, jelikož uvedl, že toto okno bylo zbudováno bez jakéhokoli povolení a nebylo povoleno ani dodatečně. Soud zde opět dodává, že správnost této argumentace neposuzoval, jelikož argumentace žalobkyně do merita věci nesměřovala.
26. Pokud žalobkyně namítá, že se žalovaný nezabýval intenzitou výjimky, pak soud předesílá, že argumentace žalovaného uvedená na straně 7 napadeného rozhodnutí se výslovně vztahuje nejen k povolení výjimky jako takové, ale i k její intenzitě. Soud pokládá argumentaci žalovaného, že umísťování staveb poblíž hranice pozemků je v dané lokalitě charakteristické, za dostatečnou odpověď (resp. část odpovědi) na otázku, proč byla výjimka z odstupových vzdáleností povolena. Je přitom třeba připomenout, že žalovaný u této argumentace neustal, ale poukázal rovněž na charakter stavebních pozemků (jedná se o pozemky s poměrně malou šířkou) a rovněž na rodinný dům samotné žalobkyně, který rovněž stojí na hranici pozemku. Takové vypořádání má soud za dostatečné, jelikož je z něj zřejmé, proč žalovaný pokládal udělení výjimky z odstupových vzdáleností za zákonné. Soud připomíná, že žalovaný nebyl povinen reagovat na každý dílčí argument podaného odvolání, pakliže proti němu postavil ucelenou argumentaci vysvětlující nedůvodnost odvolacích námitek. To žalovaný učinil, jelikož v napadeném rozhodnutí vysvětlil důvody, které k povolení výjimky vedly (charakter pozemku, zvyklosti v dané lokalitě, umístění stavby samotné žalobkyně). Správnost této argumentace neposuzoval, protože žalobkyně takový žalobní bod nevznesla.

Současně se žalovaný otázkou soukromí žalobkyně zabýval (viz bod 25 rozsudku), žalobkyni však v jejích námitkách nepřisvědčil, jelikož dospěl k závěru, že vzhledem k neexistenci legálních stavebních otvorů na příslušné straně rodinného domu žalobkyně k zásahu do jejího soukromí nedochází a okno zbudované bez příslušného povolení nelze zohlednit.

27. Namítá-li pak žalobkyně, že žalovaný nezohlednil probíhající řízení o dodatečném povolení stavby okna rodinného domu žalobkyně, pak soud této námitce příliš nerozumí – žalovaný naopak tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí výslovně zmínil, jelikož uvedl, že žádost o dodatečné povolení byla zamítnuta.
28. Soud tedy shrnuje, že jakkoliv by jistě napadené rozhodnutí mohlo být podrobnější, podle názoru soudu je z něj zřejmé, proč žalovaný nepokládal odvolání žalobkyně za důvodné. Soud zde zároveň znovu zdůrazňuje, že žalobkyně věcnou argumentaci proti závěrům žalovaného neuplatnila a soud proto zákonnost těchto závěrů neposuzuje.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Vzhledem k tomu, že uplatněné žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.
31. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost a nejsou zde ani žádné důvody hodné zřetele, pro něž by bylo namíste jim přiznat náhradu nákladů řízení. Proto jí náhrada nákladů řízení nepřísluší (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. listopadu 2024

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.